

Szöveggyűjtemény Sárközy Pétertől az olasz–magyar kapcsolatokról, Lászlai János kanonok síremlékéről, Békés Gellért verseiről és az Antall Józseffel való barátság történetéről

Egy professzor életútja Pesttől a római magyar tanszékekig

PL

A magyar és itáliai kulturális kapcsolatok Janus Pannonius és Galeotto Marzio barátságával indultak – és megmaradtak mindmáig. Az utóbbi évtizedekben a fenntartásukon munkálkodott Sárközy Péter professzor is, akinek *Andata e ritorno* című cikk- és esszégyűjteménye a Nap Kiadónál jelent meg.

A szerző 1979-ben került a La Sapienza egyetem magyar tanszékére, majd rövidesen annak élére. Sárközy Péter polgári családba született, itáliai iránti rajongását anyai nagypapjától, Marencich Ottótól örökölte, aki Olaszországból került a Ritz Dunapalota vezérigazgatói székébe. És mint azt az egyik amúgy díjnyertes önéletrajzi írásából megtudhatjuk, a „kommunizmusban” nyaranta Keszthelyre, ahol aztán gyerekkor-

rának legszebb részét tölthette. Az ELTE magyar–olasz szakának elvégzése után, 1968-tól az Eötvös József Gimnáziumban kezdett tanítani, ahol összebarátkozott a történelemtanár Antall Józseffel. Nem véletlen hát, hogy a kötet elején található, jobbára a kilencvenes években született publicisztikai írásokban ott van a neveltetéséből és az eme barátságból fakadó elkötelezettség is.

Olvashatunk Göncz Árpádnak a *La Stampa*-ban megjelent, az állítólagos magyarországi fasiszta veszély miatt Európától segítséget kérő nyilatkozatáról, de itt van a szerzőnek a már beteg miniszterelnökkel 1993 júniusában készített interjúja is. Az 1997 novemberében, az Új Magyarországon megjelent cikk címében

felteszi a kérdést: ki fog kezdetet csinálni a Kuncze Gábor rendőrei által a kocsijából kirángatott és megbíncselt Pongráz Gergelynek? Sárközy professzor 1999-ben kiállt a Szent Korona Parlamentbe való átköltöztetése mellett, 2000-ben pedig az *Élet és Irodalom*-ban árnyalta **Eörsi Istvánnak** Lukács Györgyről írt méltató sorait.

A magyar–olasz irodalmi érintkezésekkel, Faludi Ferenc, Horányi Elek és Kisfaludy Sándor „árkádikus életművével” foglalkozó Sárközy 1980-tól az irodalomtudományok kandidátusa, de nem csak kutatója, hanem tevékeny szervezője is a két nép kulturális kapcsolatainak.

Ezért is szentel nagy figyelmet a Borromini által tervezett gyönyörű

Római Magyar Akadémia ügyeinek, no és természetesen az itáliai magyar emlékeknek. Köztük is Lászlai János síremlékének. A humanista gyulafehérvári kanonok 550 évvel ezelőtt római gyóntatóként működött, sírja pedig a megható verssel a centrális szerkezetű Santo Stefano Rotondo közepén volt egészen a legutóbbi felújításig. Róma egyik legrégebbi templomát 1454-ben kapták meg a pápától a magyar alapítású pálosok, a mellé épült kolostorral együtt. Később itt szervezték meg 1579-ben a Collegium Germanicum–Hungaricumot, ahol a magyar diákok is tanulhattak. Végül Róma legmagasabban fekvő temploma volt Mindszethy József titulusú bazilikája is, ami aztán a bajor egyházzá lett. Sárközy attól tart,

hogy a felújítás során a templom százados magyar emlékei a háttérbe szorulnak majd, mint ahogyan a Lászlai-sírkövel is ez történt. Előbb visszahelyezték, majd pedig ismét csak egy oldalkápolnába telepítették át.

A nagyon jó stílusban megírt cikkek közül önálló fejezetet képeznek az Olaszországban megjelenő magyar irodalomról szóló írások. Olvashatunk többek között Petri György olasz monográfiájáról, az akkor 80 éves, Rómában élő bencés teológus, Békés Gellért verseiről és a Krúdyt és Örkényt is fordító olasz hungarológusnak, a szerző barátjának munkásságáról is.

A kötet Sárközy Péter esszéivel és a vele készült interjúkat tartalmazó fejezettel zárul. ■